

Kildemateriale til arbejdshæftet for midtugemødet

6.-12. JULI

PERLER FRA GUDS ORD | 2. MOSEBOG 6-7

“Nu skal du se hvad jeg vil gøre ved Farao”

(2. Mosebog 6:1) Men Jehova sagde til Moses: “Nu skal du se hvad jeg vil gøre ved Farao. En stærk hånd vil tvinge ham til at sende dem bort, og en stærk hånd vil tvinge ham til at drive dem ud af sit land.”

(2. Mosebog 6:6, 7) Sig derfor til israelitterne: ‘Jeg er Jehova, og jeg vil befri jer fra de byrder egypterne har lagt på jer, og fra slaveriet i Egypten, og med udstrakt arm og med store straffedomme vil jeg kræve jer tilbage. ⁷ Og jeg vil gøre jer til mit folk, og jeg vil være jeres Gud, og I skal vide at jeg er Jehova jeres Gud, som befrier jer fra de byrder Egypten har lagt på jer.

it-2 349 § 6

Moses

Der var også en tydelig forandring at spore hos israelitterne. Først havde de accepteret Moses’ akkreditiver, men da Farao havde strammet deres arbejdsbetingelser, havde de beklaget sig så meget over Moses at han nedslået havde henvendt sig til Jehova. (2Mo 4:29-31; 5:19-23) Da havde den Allerhøjeste styrket ham ved at åbenbare at han nu ville virkeliggøre det som Abraham, Isak og Jakob havde set hen til; han ville åbenbare den fulde betydning af sit navn Jehova ved at udfri Israel og grundlægge det som en stor nation i det forjættede land. (2Mo 6:1-8) Selv da havde israelitterne ikke lyttet til Moses. Men nu, efter den niende plage, sluttede de massivt op om ham og samarbejdede med ham så han efter den tiende plage kunne organisere dem og føre dem ud på ordnet vis, “i kampformation”. – 2Mo 13:18.

(2. Mosebog 7:4, 5) Men Farao vil ikke høre på jer, så jeg vil vise min magt over for Egypten og føre mit store folk, israelitterne, ud af Egypten med store straffedomme. ⁵ Egypterne skal vide at jeg er Jehova, når jeg rækker min hånd ud mod Egypten og fører israelitterne bort fra dem.”

it-2 349 § 4-5

Moses

Hos Ægyptens farao. Moses og Aron blev nu nøglefigurer i en ‘gudernes kamp’. Gennem sine magere, blandt hvilke Jannes og Jambres åbenbart var de førende (2Ti 3:8), påkaldte Farao alle Ægyptens guders magt imod Jehovas. Det første mirakel som Aron på Moses’ befaling udførte over for Farao, viste at Jehova står over Ægyptens guder. Men Farao forhærdede sit hjerte. (2Mo 7:8-13) Da den tredje plage senere kom over ægypterne, var selv magerne tvunget til at indrømme: “Det er Guds finger!” Og de blev så hårdt ramt af byldeplagen at de ikke var i stand til at træde frem for Farao for at modstå Moses under denne plage. – 2Mo 8:16-19; 9:10-12.

Plagerne formilder og forhærder. Moses og Aron fik til opgave at forkynde hver af de ti plager. Plagerne kom som forudsagt – et bevis på at Moses handlede på Jehovas vegne. Jehovas navn blev forkyndt og fik megen omtale i Ægypten, og dette fik på én gang en mildnende og en forhærdende virkning; israelitterne og nogle af ægypterne blev mildere stemt, mens Farao og hans rådgivere og tilhængere forhærdede sig. (2Mo 9:16; 11:10; 12:29-39) Ægypterne *vidste* at plagerne ikke skyldtes at de havde fornærmet deres guder, men at det var Jehovas dom over guderne. Efter de ni plager var Moses “meget anset i Ægyptens land, i Faraos tjeneres øjne og i folkets øjne”. – 2Mo 11:3.

Søg efter åndelige perler

(2. Mosebog 6:3) Jeg viste mig for Abraham, Isak og Jakob som Gud den Almægtige, men mit navn, Jehova, gjorde jeg ikke fuldt ud kendt for dem.

it-1 79 § 2-3

Almægtige, Den

Jehova brugte titlen “Gud den Almægtige” (*’El Sjaddaj’*) da han gav Abraham løftet om Isaks fødsel, et løfte der krævede at Abraham havde en stærk tro på Guds magt til at opfylde det. Titlen blev igen brugt da Gud blev omtalt som den der ville velsigne Isak og Jakob som arvinger til Abrahamspagten. – 1Mo 17:1; 28:3; 35:11; 48:3.

Derfor kunne Jehova senere sige til Moses: “I sin tid viste jeg mig for Abraham, Isak og Jakob som Gud den Almægtige [*be’El’ Sjaddaj’*], men ved mit navn Jehova gjorde jeg mig ikke kendt for dem.” (2Mo 6:3) Denne udtalelse kunne ikke betyde at patriarkerne var uvidende om navnet Jehova, for både de og andre før dem havde ofte brugt dette navn. (1Mo 4:1, 26; 14:22; 27:27; 28:16) I Første Mosebog, der beretter om patriarkernes liv, forekommer udtrykket “den Almægtige” således kun 6 gange, mens egennavnet Jehova optræder 172 gange i den hebraiske grundtekst. Men skønt patriarkerne personligt havde erfaret at Gud var berettiget og kvalificeret til at bære titlen “den Almægtige”, havde de ikke haft lejlighed til at lære den fulde betydning af hans personlige navn, Jehova, at kende. I denne forbindelse siger *The Illustrated Bible Dictionary* (bd. 1, s. 572): “Den tidligere åbenbaring, for patriarkerne, drejede sig om løfter der angik en fjern fremtid. Den forudsatte at de var forvissede om at han, Jahve, var en Gud (*’el*) som var i stand til (en mulig betydning af *saddaj*) at opfylde dem. Åbenbarelsen ved tornebusken var større og mere personlig. Guds magt og hans

umiddelbare og stadige nærværelse hos dem lå alt sammen i det kendte navn Jahve.” – Redigeret af J. D. Douglas, 1980.

(2. Mosebog 7:1) Jehova sagde så til Moses: “Jeg har givet dig myndighed til at optræde som Gud for Farao, og din bror, Aron, skal være din profet.

it-2 349 § 1

Moses

Tilbageholdende, men ikke diskvalificeret.

Moses holdt sig imidlertid tilbage med den begrundelse at han ikke kunne tale flydende. Her var en helt anden Moses, meget forskellig fra den Moses der på eget initiativ havde tilbudt sig som Israels befrier 40 år tidligere. Han kom med flere indsigelser og bad til sidst Jehova om at blive fritaget for opgaven. Skønt dette fik Guds vrede til at blusse op, forkastede han ikke Moses, men gav ham hans broder, Aron, som talerør. I sin egenskab af Guds repræsentant blev Moses således “Gud” for Aron, der skulle tale på hans vegne. Ved det efterfølgende møde med Israels ældste og ved audienserne hos Farao ser det ud til at Gud gav anvisningerne og påbudene til Moses, som derefter overbragte dem til Aron, sådan at det var Aron der talte til Farao (en efterfølger af den farao som Moses var flygtet fra 40 år tidligere). (2Mo 2:23; 4:10-17) Jehova omtalte senere Aron som Moses’ “profet”, det vil sige at ligesom Moses var Guds profet og var ledet af ham, skulle Aron følge Moses’ ledelse. Moses fik også at vide at han ville blive gjort til “Gud for Farao”, altså at han ville få magt og myndighed fra Gud over Farao så han ikke havde nogen grund til at frygte Ægyptens konge. – 2Mo 7:1, 2.

Oplæsning fra Bibelen

(2. Mosebog 6:1-15) Men Jehova sagde til Moses: “Nu skal du se hvad jeg vil gøre ved Farao. En stærk hånd vil tvinge ham til at

sende dem bort, og en stærk hånd vil tvinge ham til at drive dem ud af sit land.” ² Der efter sagde Gud til Moses: “Jeg er Jehova. ³ Jeg viste mig for Abraham, Isak og Jakob som Gud den Almægtige, men mit navn, Jehova, gjorde jeg ikke fuldt ud kendt for dem. ⁴ Jeg oprettede også min pagt med dem om at give dem Kanaan, det land de boede i som udlændinge. ⁵ Nu har jeg hørt Israels folk sukke og stønne fordi egypterne har gjort dem til slaver, og jeg husker min pagt. ⁶ Sig derfor til israelitterne: ‘Jeg er Jehova, og jeg vil befri jer fra de byrder egypterne har lagt på jer, og fra slaveriet i Egypten, og med udstrakt arm og med store straffedomme vil jeg kræve jer tilbage. ⁷ Og jeg vil gøre jer til mit folk, og jeg vil være jeres Gud, og I skal vide at jeg er Jehova jeres Gud, som befrier jer fra de byrder Egypten har lagt på jer. ⁸ Jeg vil føre jer ind i det land som jeg sværgede at give Abraham, Isak og Jakob; og jeg vil give jer det i eje. Jeg er Jehova.’” ⁹ Moses fortalte senere dette til israelitterne, men de hørte ikke på Moses, for de var modløse, og slavearbejdet var hårdt. ¹⁰ Så sagde Jehova til Moses: ¹¹ “Gå ind til Farao, Egyptens konge, og sig at han skal sende israelitterne ud af landet.” ¹² Men Moses svarede Jehova: “Israelitterne har ikke hørt på mig. Så hvorfor skulle Farao høre på mig? Jeg har jo svært ved at tale.” ¹³ Men Jehova gav igen Moses og Aron besked på hvilke befalinger de skulle give israelitterne og Farao, Egyptens konge, så israelitterne kunne blive ført ud af Egypten. ¹⁴ Dette er overhovederne for israelitternes slægter: Rubens, Israels førstefødtes, sønner var Enok, Pallu, Hesron og Karmi. Det er Rubens slægter. ¹⁵ Simeons sønner var Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar og Saul, der var søn af en kanaanæisk kvinde. Det er Simeons slægter.

13.-19. JULI

PERLER FRA GUDS ORD | 2. MOSEBOG 8-9

“Den stolte Farao tjener Guds hensigt uden at vide det”

(2. Mosebog 8:15) Da Farao så at plagen var standset, gjorde han sit hjerte hårdt, og han nægtede at høre på dem, nøjagtigt som Jehova havde sagt.

it-1 696

Genstridighed

Jehova Gud har tålmodigt ladet enkeltpersoner og nationer fortsætte med at eksistere selv om de fortjente døden. (1Mo 15:16; 2Pe 3:9) Mens nogle har reageret positivt på dette ved at tage de skridt der var nødvendige for at de kunne modtage hans barmhjertighed (Jos 2:8-14; 6:22, 23; 9:3-15), har andre forhærdet sig endnu mere over for Jehova og hans folk. (5Mo 2:30-33; Jos 11:19, 20) Eftersom Jehova ikke forhindrer nogen i at blive genstridige, omtales han undertiden som den der ‘lader deres hjerte forhærdes’, eller som ‘forhærder deres hjerte’. Når han omsider eksekverer dommen over de genstridige, medfører det at han viser sin store magt, og at hans navn bliver forkyndt. – Jf. 2Mo 4:21; Joh 12:40; Ro 9:14-18.

(2. Mosebog 8:18, 19) Præsterne der praktiserede magi, prøvede også at få myg frem ved hjælp af deres hemmelige kunster, men de kunne ikke. Og myggene kom over mennesker og dyr. ¹⁹ Derfor sagde præsterne der praktiserede magi, til Farao: “Det er Guds finger!” Men Faraos hjerte blev ved med at være hårdt, og han hørte ikke på dem, nøjagtigt som Jehova havde sagt.

(2. Mosebog 9:15-17) For jeg kunne have rakt min hånd ud og slået dig og dit folk med en forfærdelig pest, og så var du blevet udslettet fra jorden. ¹⁶ Men netop af denne

grund har jeg ladet dig blive i live: for at vise dig min magt og få mit navn forkyndt på hele jorden. ¹⁷ Opfører du dig stadig arrogant ved at nægte at sende mit folk bort?

it-2 458 § 5-7

Ondt, Ondskab

Desuden udnytter Jehova Gud omstændighederne sådan at de onde selv, uden at vide det, tjener hans hensigt. Skønt de modarbejder ham, kan han tøjle dem i det omfang det er nødvendigt for at hans tjenere kan bevare deres uangribelighed, og han kan lade deres handlinger sætte hans egen retfærdighed i relief. – Ro 3:3-5, 23-26; 8:35-39; Sl 76:10.

Et eksempel på dette er Ægyptens farao, som Jehova gennem Moses og Aron befalede at give de israelitiske trælle fri. Jehova gjorde ikke denne ægyptiske hersker ond, men han lod ham leve og fremkaldte nogle omstændigheder som fik ham til at afsløre hvad der boede i ham, og at han fortjente døden. Jehovas hensigt med dette fremgår af 2 Mosebog 9:16: "Netop af denne grund har jeg ladet dig bestå: for at vise dig min magt og for at få mit navn forkyndt på hele jorden."

De ti plager der blev sendt over Ægypten, og især tilintetgørelsen af Farao og hans hærstyrker i Det Røde Hav, var en imponerende demonstration af Jehovas magt. (2Mo 7:14 – 12:30; Sl 78:43-51; 136:15) Mange år efter talte de omboende nationer stadig om det, og på denne måde blev Guds navn forkyndt ud over jorden. (Jos 2:10, 11; 1Sa 4:8) Havde Jehova dræbt Farao med det samme, ville denne storslåede demonstration af Guds magt til hans ære og til udfrielse af hans folk ikke have været mulig.

Søg efter åndelige perler

(2. Mosebog 8:21) Men hvis du ikke sender mit folk bort, sender jeg stikfluer over dig,

dine tjenere og dit folk og ind i dine huse; og husene i Egypten skal være fulde af stikfluer, og de vil tilmed dække den jord de står på.

it-1 1275

Klæg

Et insekt der nævnes i forbindelse med den fjerde plage over ægypterne, den første der ikke berørte israelitterne i Gosen. (2Mo 8:21, 22, 24, 29, 31; Sl 78:45; 105:31) Man er ikke helt sikker på hvilket insekt det hebraiske ord betegner. Ordet er blevet gengivet med "fluer" (KJ, Li, DA92), "Stikfluer" (Bu), "bremser" (DA31), "klæger" (NV) og "alle Haande Utøj" (GD).

Klægerne er en familie af store fluer. Hunnerne har stikkende munddele og suger blod, hovedsagelig af kvæg, men nogle arter angriber også mennesker. Deres stik er plagsomme og smertende, og de kan overføre flere sygdomme. Klægplagen har derfor uden tvivl påført ægypterne og deres kvæg store lidelser og i nogle tilfælde døden.

(2. Mosebog 8:25-27) Til sidst tilkaldte Farao Moses og Aron og sagde: "Gå, I kan ofre til jeres Gud her i landet." ²⁶ Men Moses sagde: "Det vil ikke være passende, for det vi vil ofre til Jehova vores Gud, er afskyeligt for ægypterne. Hvis vi for øjnene af ægypterne bringer et offer der er afskyeligt for dem, vil de så ikke stene os? ²⁷ Vi vil rejse tre dagsrejser ud i ørkenen, og der vil vi ofre til Jehova vores Gud, sådan som han har sagt vi skal."

w04 15/3 25 § 9

Hovedpunkter fra Anden Mosebog

8:26, 27 – Hvorfor sagde Moses at de ofre Israel ville bringe ville være noget "vederstygeligt for ægypterne"? I Ægypten ærede man mange forskellige dyr. Af den grund må omtalen af dyreofre have virket som et stærkt og overbevisende argument for at imødekomme

Moses' krav om at lade israelitterne rejse ud af Ægypten for at bringe ofre til Jehova.

Oplæsning fra Bibelen

(2. Mosebog 8:1-19) Jehova sagde nu til Moses: "Gå ind til Farao og sig til ham: 'Sådan siger Jehova: "Send mit folk bort så det kan tilbede mig. ² Hvis du fortsat nægter at sende det bort, plager jeg hele dit område med frøer. ³ Nilen skal vrimle med frøer, og de skal kravle op og ind i dit hus, i dit soveværelse, på din seng, i dine tjeneres huse og på dit folk, i dine ovne og i dine dejfader. ⁴ Frøerne vil kravle op på dig selv, på dit folk og på alle dine tjenere.'"" ⁵ Jehova sagde senere til Moses: "Sig til Aron: 'Ræk din hånd med staven ud over floderne, nilkanalerne og sumpene, og få frøerne til at kravle op over Egypten.'"" ⁶ Så rakte Aron sin hånd ud over Egyptens vande, og frøerne kravlede op og dækkede Egyptens land. ⁷ Men præsterne der praktiserede magi, gjorde det samme ved hjælp af deres hemmelige kunster, og de fik også frøer til at kravle op over Egyptens land. ⁸ Farao tilkaldte så Moses og Aron og sagde: "Bønfald Jehova om at fjerne frøerne fra mig og mit folk, for jeg vil sende folket bort så det kan bringe ofre til Jehova." ⁹ Moses sagde til Farao: "Du får den ære at fortælle mig hvornår jeg skal bede om at frøerne bliver fjernet fra dig, dine tjenere, dit folk og dine huse. Kun i Nilen vil de være tilbage." ¹⁰ Til det sagde han: "I morgen." Så sagde han: "Det du har sagt, vil ske for at du kan forstå at der ikke er nogen som Jehova vores Gud. ¹¹ Frøerne vil forsvinde fra dig, dine huse, dine tjenere og dit folk. Kun i Nilen vil de være tilbage." ¹² Moses og Aron forlod så Farao, og Moses bønfaldt Jehova om at fjerne frøerne som Han havde bragt over Farao. ¹³ Så gjorde Jehova som Moses hav-

de bedt om, og frøerne døde efterhånden i husene, på gårdspladserne og på markerne. ¹⁴ Man dyngede dem sammen i bunkevis, og landet kom til at stinke. ¹⁵ Da Farao så at plagen var standset, gjorde han sit hjerte hårdt, og han nægtede at høre på dem, nøjagtigt som Jehova havde sagt. ¹⁶ Jehova sagde så til Moses: "Sig til Aron: 'Ræk din stav ud og slå på jordens støv, og det vil blive til myg i hele Egypten.'"" ¹⁷ Og det gjorde de. Aron rakte sin hånd med staven ud og slog på jordens støv, og myggene kom over mennesker og dyr. Alt støv på jorden blev til myg i hele Egypten. ¹⁸ Præsterne der praktiserede magi, prøvede også at få myg frem ved hjælp af deres hemmelige kunster, men de kunne ikke. Og myggene kom over mennesker og dyr. ¹⁹ Derfor sagde præsterne der praktiserede magi, til Farao: "Det er Guds finger!" Men Faraos hjerte blev ved med at være hårdt, og han hørte ikke på dem, nøjagtigt som Jehova havde sagt.

20.-26. JULI

PERLER FRA GUDS ORD | 2. MOSEBOG 10-11

"Moses og Aron viser stort mod"

(2. Mosebog 10:3-6) Så gik Moses og Aron ind til Farao og sagde: "Sådan har Jehova, hebræernes Gud, sagt: 'Hvor længe vil du nægte at underordne dig under mig? Send mit folk bort så det kan tilbede mig. ⁴ Hvis du bliver ved med at nægte at sende mit folk bort, så fører jeg i morgen græshopper ind over dine grænser. ⁵ De skal dække jorden så man ikke kan se den. De skal æde det som haglen ikke har ødelagt, det I har tilbage, og de skal æde alle træerne der vokser på marken. ⁶ Dine huse, alle dine tjeneres huse og alle husene i Egypten vil blive fyldt

med dem. Der er ikke sket noget lignende siden dine fædre og dine bedstefædre var i dette land, og indtil i dag.” Så vendte han sig om og forlod Farao.

w09 15/7 20 § 6

Efterlign Jesus – forkynd med frimodighed

⁶ Tænk også på den frimodighed Moses viste da han talte til Farao, en hersker der ikke blot blev betragtet som gudernes repræsentant, men som en gud, en søn af solguden Re. Måske tilbød han endda sit eget billede, ligesom andre faraoner gjorde. Faraos ord var lov. Han var magtfuld, arrogant og stædig og bestemt ikke vant til at andre fortalte ham hvad han skulle gøre. Det var denne mand som Moses, en sagtomodig hyrde, gentagne gange trådte frem for – uindbudt og uvelkommen. Moses forudsagde desuden at der ville komme nogle ødelæggende plager, og han forlangte at flere millioner af Faraos trælle skulle have lov til at forlade landet! Havde Moses brug for frimodighed? Så afgjort! – 4 Mos. 12:3; Hebr. 11:27.

(2. Mosebog 10:24-26) Farao tilkaldte Moses og sagde: “Rejs, tilbed Jehova. Det eneste I skal efterlade, er jeres får og jeres kvæg. I kan endda tage jeres børn med.” ²⁵ Men Moses sagde: “Du må også forsyne os med dyr til slagtofre og brændofre, som vi vil ofre til Jehova vores Gud. ²⁶ Vi tager også vores hjerde med os. Vi efterlader ikke et eneste dyr, for vi skal bruge nogle af dem til at tilbede Jehova vores Gud, og vi ved ikke hvad vi skal ofre til Jehova, før vi kommer derud.”

(2. Mosebog 10:28) Farao sagde til ham: “Forsvind herfra! Prøv ikke at træde frem for mig igen, for den dag du gør det, skal du dø.”

(2. Mosebog 11:4-8) Moses sagde så: “Sådan har Jehova sagt: ‘Ved midnat går jeg

gennem Egypten, ⁵ og alle førstefødte i Egypten skal dø, fra den førstefødte hos Farao på tronen til den førstefødte hos trælkvinden ved håndkværnen, og alle førstefødte af kvæget. ⁶ I hele Egypten vil der lyde så højt et skrig som man aldrig har hørt før og aldrig vil høre igen. ⁷ Men ikke engang en hund vil gøre ad israelitterne, hverken ad mennesker eller kvæg, for at I kan vide at Jehova kan gøre forskel på egypterne og israelitterne.’ ⁸ Og alle dine tjenere skal komme og kaste sig ned for mig og sige: ‘Tag afsted, du og hele det folk der følger dig.’ Og derefter vil jeg tage afsted.” Med de ord forlod han Farao i glødende vrede.

it-2 350 § 1

Moses

At træde frem for Farao krævede mod og tro. Det var kun ved Jehovas kraft og ved hans ånds virke at Moses og Aron kunne klare den opgave de havde fået overdraget. Farao var konge over datidens ubestridte verdensmagt. Ved hans hof herskede en pragt uden lige, og den hovmodige Farao, der selv formodedes at være en gud, var omgivet af rådgivere, militære befalingsmænd, vagter og trælle. Desuden var der de religiøse ledere, de såkaldte magere, som var Moses’ største modstandere. Disse mænd var de mægtigste i riget, næst efter Farao selv. Farao brugte hele sit imponerende hof til støtte for Ægyptens guder. Og Moses og Aron trådte ikke blot frem for Farao én gang, men mange gange, og for hver gang blev Faraos hjerte hårdere fordi han var besluttet på at bevare herredømmet over sine værdifulde hebraiske trælle. Da Moses og Aron havde fortalt at den ottende plage ville komme over Ægypten, blev de faktisk drevet bort fra Farao, og efter den niende blev de advaret om at de ville blive straffet med døden hvis de igen prøvede at se hans ansigt. – 2Mo 10:11, 28.

Søg efter åndelige perler

(2. Mosebog 10:1, 2) Jehova sagde til Moses: "Gå ind til Farao, for jeg har tilladt hans og hans tjeneres hjerte at blive upåvirkeligt så jeg kan vise mine tegn foran ham, ² og så du kan fortælle dine sønner og dine sønnesønner hvor hårdt jeg har straffet Egypten, og hvilke tegn jeg har udført blandt dem. Og I skal vide at jeg er Jehova."

w95 1/9 11 § 11

Vidner mod de falske guder

¹¹ Mens israelitterne stadig befandt sig i Ægypten sendte Jehova Moses til Farao og sagde: "Gå ind til Farao, for det er mig der har gjort hans og hans tjeneres hjerte upåvirkeligt, for at jeg kan gøre disse mine tegn foran ham, og for at du kan forkynde for din søn og din sønnesøn hvordan jeg har faret frem med strenghed mod Ægypten og hvilke tegn jeg har iværksat iblandt dem; og I skal vide at jeg er Jehova." (2 Mosebog 10:1, 2) De lydige israelitter ville fortælle deres børn om Jehovas vældige gerninger. Børnene ville igen fortælle dem til deres børn, og sådan ville de blive givet videre fra generation til generation. På den måde ville Jehovas vældige gerninger blive husket. Også i dag har forældre ansvar for at forkynde for deres børn. – 5 Mosebog 6:4-7; Ordsprogene 22:6.

(2. Mosebog 11:7) Men ikke engang en hund vil gø ad israelitterne, hverken ad mennesker eller kvæg, for at I kan vide at Jehova kan gøre forskel på egypterne og israelitterne.'

it-2 1064 § 4

Udgangen af Ægypten

Ved en iøjnefaldende magtudfoldelse ophøjede Jehova således sit navn og udfriede israelitterne. I sikkerhed på den østlige bred anførte Moses Israels sønner i sang, og hans søster, profetinden Mirjam, tog en tamburin i hånden

og ledede alle kvinderne i tamburinspil og dans mens de svarede mændene i sang. (2Mo 15:1, 20, 21) Israelitterne var blevet fuldstændig adskilt fra deres fjender. De havde ikke lidt nogen som helst overlast da de drog ud af Ægypten, hverken fra mennesker eller dyr; end ikke en hund havde gøet ad dem. (2Mo 11:7) Mens beretningen i Anden Mosebog ikke siger at Farao selv gik ud i havet og blev tilintetgjort sammen med sine militærstyrker, siges der direkte i Salme 136:15 at Jehova "rystede Farao og hans styrker af i Det Røde Hav".

Oplæsning fra Bibelen

(2. Mosebog 10:1-15) Jehova sagde til Moses: "Gå ind til Farao, for jeg har tilladt hans og hans tjeneres hjerte at blive upåvirkeligt så jeg kan vise mine tegn foran ham, ² og så du kan fortælle dine sønner og dine sønnesønner hvor hårdt jeg har straffet Egypten, og hvilke tegn jeg har udført blandt dem. Og I skal vide at jeg er Jehova." ³ Så gik Moses og Aron ind til Farao og sagde: "Sådan har Jehova, hebræernes Gud, sagt: 'Hvor længe vil du nægte at underordne dig under mig? Send mit folk bort så det kan tilbede mig. ⁴ Hvis du bliver ved med at nægte at sende mit folk bort, så fører jeg i morgen græshopper ind over dine grænser. ⁵ De skal dække jorden så man ikke kan se den. De skal æde det som haglen ikke har ødelagt, det I har tilbage, og de skal æde alle træerne der vokser på marken. ⁶ Dine huse, alle dine tjeneres huse og alle husene i Egypten vil blive fyldt med dem. Der er ikke sket noget lignende siden dine fædre og dine bedstefædre var i dette land, og indtil i dag.'" Så vendte han sig om og forlod Farao. ⁷ Derefter sagde Faraos tjenerer til ham: "Hvor længe skal denne mand blive ved med at være en trussel mod os? Send dem bort så de kan tilbede Jehova deres Gud. Er det endnu ikke gået op for

dig at Egypten er blevet ødelagt?” ⁸ Så blev Moses og Aron ført tilbage til Farao, og han sagde til dem: “Rejs, tilbed Jehova jeres Gud. Men hvem er det egentlig der rejser?” ⁹ Moses svarede: “Vi vil rejse med vores unge, vores gamle, vores sønner og døtre, vores får og vores kvæg, for vi vil holde en højtid for Jehova.” ¹⁰ Han sagde til dem: “Hvis jeg nogensinde sender jer og jeres børn afsted, så er Jehova virkelig med jer! Det er tydeligt at I har onde bagtanker. ¹¹ Nej! Kun jeres mænd må tage afsted for at tilbede Jehova. Det var jo det I bad om.” Derefter blev de jaget væk fra Farao. ¹² Jehova sagde så til Moses: “Ræk din hånd ud over Egypten, så vil græshopperne komme ind over landet og æde alle planter i det, alt hvad haglen har efterladt.” ¹³ Straks rakte Moses sin stav ud over Egypten, og Jehova lod en østenvind blæse ind over landet hele dagen og hele natten. Morgenens kom, og østenvinden havde græshopperne med sig. ¹⁴ Og græshopperne kom ind over hele Egypten og slog sig ned i hele Egyptens område. Det var en voldsom plage. Der havde aldrig før været så mange græshopper, og der vil heller aldrig komme så mange igen. ¹⁵ De dækkede hele landet, og landet blev mørkt af dem; de åd alle planter i landet og alle de frugter på træerne som haglen havde efterladt. Der var intet grønt tilbage på træerne eller på markens planter i hele Egypten.

27. JULI – 2. AUGUST

PERLER FRA GUDS ORD | 2. MOSEBOG 12

“Påskens og dens betydning for kristne”

(2. Mosebog 12:5-7) Dyret skal være et sundt, etårigt handyr. I kan vælge det blandt de unge væddere eller gedekiddene. ⁶ I skal have dyret hos jer indtil den 14. dag i denne

måned, og hele Israels folks menighed skal slagte det i skumringen. ⁷ I skal tage noget af blodet og stænke det på de to dørstolper og på overliggeren i de huse hvor I spiser det.

w07 1/1 20 § 4

“Du skal ikke andet end fryde dig”

⁴ Jesus døde den 14. nisan i år 33 e.v.t. I Israel var den 14. nisan den dag hvor man med stor fryd fejrede påskefesten. Hvert år spiste familierne den dag et måltid mad sammen, som blandt andet bestod af et fejlfrit lam. På den måde mindedes de at påskelammets blod havde reddet israelitternes førstefødte da dødens engel dræbte ægypternes førstefødte den 14. nisan i år 1513 f.v.t. (2 Mosebog 12:1-14) Påskelammet forudskildrede Jesus, om hvem apostelen Paulus sagde: “Vort påskeoffer, Kristus, er blevet slagtet.” (1 Korinther 5:7) Ligesom det var tilfældet med påskelammets blod, frelser Jesu udgydte blod mange. – Johannes 3:16, 36.

(2. Mosebog 12:12, 13) For den nat vil jeg gå gennem Egypten og slå alle førstefødte ihjel, både af mennesker og husdyr; og jeg vil eksekvere dom over alle Egyptens guder. Jeg er Jehova. ¹³ Blodet skal være et tegn for jer på jeres huse; og jeg vil se blodet og gå forbi jer, og plagen vil ikke ramme jer og tilintetgøre jer når jeg slår Egypten.

it-2 610 § 2

Påske

Flere enkeltheder ved påsken blev opfyldt af Jesus. Det gælder for eksempel den omstændighed at blodet på husene i Ægypten frelste de førstefødte fra at blive udslettet af dødsengelen. Paulus omtaler de salvede kristne som menigheden af førstefødte (He 12:23) og Kristus som den der har udfriet dem ved sit blod. (1Ts 1:10; Ef 1:7) Der måtte ikke brydes nogen knogle på påskelammet. Svarende hertil blev det forudsagt at ingen af Jesu knogler skulle

brydes, og det blev opfyldt ved hans død. (Sl 34:20; Joh 19:36) Påsken som jøderne fejrede op gennem århundrederne, var således en af de ting hvorved Loven var en skygge af det kommende og pegede frem til Jesus Kristus, "Guds lam". – He 10:1; Joh 1:29.

(2. Mosebog 12:24-27) I skal fejre denne begivenhed, og den skal være en varig ordning for dig og dine sønner. ²⁵ Når I kommer ind i det land som Jehova vil give jer, sådan som han har lovet, skal I blive ved med at holde denne højtid. ²⁶ Når jeres sønner spørger jer: 'Hvad betyder denne højtid?', ²⁷ skal I sige: 'Det er påskeofret til Jehova, som gik forbi israelitternes huse i Egypten da han slog egypterne med plagen men skånede vores huse.'" Så bøjede folket sig og kastede sig ned.

w13 15/12 20 § 13-14

'Dette skal være en mindedag for jer'

¹³ Generation efter generation skulle fædrene lære deres sønner noget meget vigtigt, blandt andet at Jehova er i stand til at beskytte sine tjenere. Børnene lærte at han ikke er en udefinerlig, abstrakt guddom. Jehova er en virkelig, levende Gud der er interesseret i sit folk og griber ind til gavn for det. Det beviste han ved at bevare israelitternes førstefødte i live "da han slog egypterne" med den tiende plage.

¹⁴ Kristne forældre er selvfølgelig ikke forpligtet til hvert år at fortælle deres sønner og døtre om den jødiske påske. Men fortæller du dine børn hvad man kan lære af påsken – at Gud beskytter sit folk? Er det tydeligt for dem at du selv er helt overbevist om at Jehova også beskytter sit folk i dag? (Sl. 27:11; Es. 12:2) Og er det noget du lærer dem gennem interessante og hyggelige samtaler, ikke ved at holde foredrag for dem? Gør en indsats for at styrke dine børns tillid til Jehova ved at lære dem denne vigtige sandhed.

Søg efter åndelige perler

(2. Mosebog 12:12) For den nat vil jeg gå gennem Egypten og slå alle førstefødte ihjel, både af mennesker og husdyr; og jeg vil eksekvere dom over alle Egyptens guder. Jeg er Jehova.

it-2 608 § 4

Påske

De ti plager der kom over Ægypten, viste sig at være en straffedom over Ægyptens guder, især den tiende plage, de førstefødtes død. (2Mo 12:12) Eftersom vædderen var helliget guden Re, må ægypterne have betragtet det som blasfemi at blodet af et vædderlam blev smurt på dørstolperne. Også oxen var hellig, og de førstefødte oksers død var et slag mod guden Osiris. Faraos selv blev hyldet som en søn af Re. Da Faraos førstefødte døde, stod det derfor klart at både Re og Faraos var magtesløse.

(2. Mosebog 12:14-16) Den dag skal være en mindedag for jer, og I skal fejre den som en højtid for Jehova i kommende generationer. Som en varig ordning skal I fejre den. ¹⁵ I syv dage skal I spise usyrnet brød. Ja, på den første dag skal I fjerne surdejen fra jeres huse, for enhver der i løbet af de syv dage spiser noget der er syret, skal udryddes fra Israel. ¹⁶ På den første dag skal I holde et helligt stævne, og på den syvende dag endnu et helligt stævne. De dage må der ikke udføres noget arbejde. Man må kun tilberede det som den enkelte skal have at spise.

it-2 900 § 1

Stævne

Et særligt træk ved disse "hellige stævner" var at man under dem ikke måtte udføre noget som helst slidsomt arbejde. Jehova sagde for eksempel om den første og den syvende dag af de usyrede brøds højtid hvor der skulle være "et helligt stævne": "Der må ikke udføres noget arbejde på dem. Kun hvad hver sjæl

behøver at spise, det alene må tilberedes hos jer.” (2Mo 12:15, 16) Præsterne var derimod travlt optaget af at bringe ofre til Jehova (3Mo 23:37, 38), hvilket på ingen måde var en krænkelse af forbudet mod at udføre almindeligt dagligt arbejde. De hellige stævner var dog ikke en anledning til lediggang for folket i almindelighed, men var lejligheder til at søge åndelig opbyggelse. På den ugentlige sabbatsdag samledes man for at tilbede Gud og blive undervist. Man blev opbygget ved at høre Guds ord blive oplæst og forklaret, sådan som det skete i de senere synagoger. (Apg 15:21) Eftersom folket ikke udførte slidsomt arbejde på sabbatten eller under de andre ”hellige stævner”, kunne de hellige sig bønner og grunde over Skaberen og hans hensigter. – Se også FORSAMLING.

Oplæsning fra Bibelen

(2. Mosebog 12:1-20) Så sagde Jehova til Moses og Aron i Egypten: ² “Denne måned skal være begyndelsen på månederne for jer. Den skal være den første af årets måneder for jer. ³ Sig til hele Israels folk: ‘Den tiende dag i denne måned skal alle tage et lam til deres familie, et lam til hver husstand. ⁴ Men hvis husstanden er for lille til et lam, skal man dele det med sin nærmeste nabo, efter hvor mange der er. I skal beregne hvor meget af lammet den enkelte kan spise. ⁵ Dyret skal være et sundt, etårigt handyr. I kan vælge det blandt de unge væddere eller gedekidde-
ne. ⁶ I skal have dyret hos jer indtil den 14. dag i denne måned, og hele Israels folks menighed skal slagte det i skumringen. ⁷ I skal tage noget af blodet og stænke det på de to dørstolper og på overliggeren i de huse hvor I spiser det. ⁸ I skal spise kødet den nat. I skal stege det over ild og spise det sammen med usyrnet brød og bitre urter. ⁹ Spis

ikke noget af det råt eller kogt i vand, men steg det over ild, hoved sammen med skanke og indmad. ¹⁰ I må ikke gemme noget af det til om morgenen, og hvis der er noget tilovers om morgenen, skal I brænde det. ¹¹ Og I skal spise det med bæltet spændt om hoften, sandalerne på fødderne og staven i hånden; og I skal spise det i en fart. Det er Jehovas påske. ¹² For den nat vil jeg gå gennem Egypten og slå alle førstefødte ihjel, både af mennesker og husdyr; og jeg vil eksekvere dom over alle Egyptens guder. Jeg er Jehova. ¹³ Blodet skal være et tegn for jer på jeres huse; og jeg vil se blodet og gå forbi jer, og plagen vil ikke ramme jer og tilintetgøre jer når jeg slår Egypten. ¹⁴ Den dag skal være en mindedag for jer, og I skal fejre den som en højtid for Jehova i kommende generationer. Som en varig ordning skal I fejre den. ¹⁵ I syv dage skal I spise usyrnet brød. Ja, på den første dag skal I fjerne surdejen fra jeres huse, for enhver der i løbet af de syv dage spiser noget der er syrnet, skal udryddes fra Israel. ¹⁶ På den første dag skal I holde et helligt stævne, og på den syvende dag endnu et helligt stævne. De dage må der ikke udføres noget arbejde. Man må kun tilberede det som den enkelte skal have at spise. ¹⁷ I skal holde de usyrnede brøds fest, for netop den dag vil jeg føre hele folket ud af Egypten. Og I skal fejre den dag i kommende generationer som en varig ordning. ¹⁸ Fra om aftenen den 14. dag i den første måned til om aftenen den 21. dag i måneden skal I spise usyrnet brød. ¹⁹ I syv dage må der ikke findes surdej i jeres huse, for hvis nogen spiser noget der er syrnet, skal han udryddes fra Israels folk, uanset om han er udlænding eller indfødt i landet. ²⁰ I må ikke spise noget der er syrnet. I alle jeres hjem skal I spise usyrnet brød.”